

Ontkoppeld tot op het bot.

Eind 2014 namen Passend Onderwijs Almere en Rene Peeters, wethouder van onderwijs in Almere, het initiatief om het Kindcentrum rond het AZC en de Taalschool vorm te geven. De gemeente Almere zet samen met de partners in onderwijs en kinderopvang in op de vorming van integrale kindcentra (IKC); voorzieningen die aan kinderen van 0-12 in een doorgaande pedagogische en ontwikkelingslijn onderwijs, opvang en begeleiding bieden.

Tijdens die bijeenkomst in het AZC raakte een opmerking me diep: “Het mag in het AZC niet te leuk zijn voor kinderen, want dan willen ze hier blijven.”

Dat is dus de politieke wind die door Nederland waait.

Gelukkig niet de visie van onze wethouder. Integendeel. Hij wil met het Kindcentrum AZC/Taalschool de kinderen alle kansen bieden met zicht op waarlijk welbevinden.

Die opmerking “Het mag in het AZC niet te leuk zijn voor kinderen, want dan willen ze hier blijven” is me steeds bijgebleven. En na mijn kennismaking met het gedachtegoed van meester Kanamori, moet ik bij de kinderen die in het AZC verblijven steeds maar weer denken aan zijn statement: ‘Als één kind niet gelukkig is, is niemand gelukkig.’

Met een aantal organisaties spraken we af dat we ons voor- en naschools voor de kinderen zouden gaan inzetten. Dat is inmiddels bij Playing for Success gebeurd. Op woensdag na schooltijd komen 13 kinderen van het AZC naar ons toe op de PfS-locatie in het stadion van betaald voetbalclub Almere City FC. We werken daar actief en betekenisvol in het stadion aan hun welbevinden en aan taal. Alles spelenderwijs. We doen veel aan sport en bewegen.

Ons doel: we gaan deze kinderen gelukkig maken.

De eerste les en kennismaking zal mij lang heugen. En heeft mij in verwarring gebracht. De kinderen kwamen enthousiast binnen, gaven ons allemaal een hand en keken hun ogen uit. Vanuit ons lokaal kijken we in het stadion.

Wat hun ogen zagen, moeste hun handen aanraken. Kinderen die bij Playing for Success komen, krijgen allemaal het wedstrijdshirt van Almere City FC aan. Die stonden in het lokaal klaar in het kledingrek. Veel kinderen liepen meteen naar de shirts toe en haalden ze uit het rek. Luid roepend. Een van onze wanden is helemaal beplakt met een foto van de tribune. Met hun handjes veegden de kinderen over de wand. Alles werd aangeraakt.

Datzelfde gebeurde bij de rondleiding door het stadion. Ik zei: “we rennen allemaal naar de middenstip!” Normaal hollen alle kinderen juichend het stadion in. Deze kinderen bleven staan. Toen kwam ik er achter: ze wisten niet wat een middenstip was. Natuurlijk gingen ze daarna hollen. Wat een belevenis: het gras is niet echt, het is kunstgras. Dat hadden ze nog nooit gezien. Uitgebreed werd er over het gras geaaid. Zo ging het de hele rondleiding door. Alles werd onder ‘oohh en aahh’ aangeraakt.

In de pauze gingen we als leraren tussen de kinderen inzitten. We hadden drinken voor hen gekocht. Alle kinderen wilden vertellen. Sommigen moesten vertaald worden door hun medeleerlingen omdat ze hier pas een maand zijn. Maar vertellen wilde ze. Waar ze vandaan kwamen, hoe Syrië er uit ziet, wat ze meegemaakt hebben. We kwamen oren te kort.

Na de pauze gingen we penalty schieten in het stadion. Een feest met veel gejuich

en geschreeuw. We sloten af met een kring met de armen om elkaars schouders. Net zoals voetballers vaak doen. “Yes”, riepen we allemaal naar elkaar. “Yes.” We keken elkaar aan, we hoorden bij elkaar.

“Elke dag?”, vroeg Aya na afloop. Zij wilde elke dag komen. Helaas kunnen we dit maar een keer per week doen. Met handen schudden en high fives namen we afscheid.

Mijn collega Levy zei emotioneel: “Het ongelooflijk, na deze les heb ik al een band met hen. Wat hebben die kinderen een behoefte aan hechting. Ik hou nu al van hen.”

Dit was onze eerste ervaring met kinderen met forse oorlogstrauma's. Sommigen zaten een maand geleden nog in de gebombardeerde steden in Syrië. En nu hier bij ons bij Playing for Success. Wat een veerkracht tonen die kinderen, wat een leergierigheid, ieder woord wilden ze leren. Wat willen ze graag aandacht.

Wij leraren hebben intens ervaren dat kind-zijn iets universeels is.

‘Leven betekent dat je met anderen verbonden bent’, zegt Kanamori.

Deze kinderen zijn tot op het bot ontkoppeld. Van familie, vrienden, school, buurt, land. Van alles.

En ook nu weer zijn ze op zoek naar die verbondenheid.

“Het mag niet te leuk voor ze zijn.”

Het dondert nog steeds door mijn hoofd.

Wij houden nu al van deze kinderen.

AZC-kinderen verhuizen minimaal 1 keer per jaar van AZC naar AZC.

Vaak veel meer.

Steeds weer worden ze ook hier in Nederland letterlijk ontkoppeld, beschadigd.

Wij gaan een relatie met hen aan bij Playing for Success.

Maar we weten nu al, dat die relatie morgen of volgende week weer verbroken kan worden door rigide regelgeving die er op gericht is deze kinderen zich niet verbonden te laten voelen.

Wij docenten van Playing for Success hebben het hier nu al moeilijk mee.

Moeten we die relatie wel aangaan? Morgen kan hij weer verbroken worden.

En toch. Toch geven we de kinderen het gevoel mee dat er vast overal mensen zullen zijn waar ze zich verbonden mee kunnen voelen... zodat ze kunnen leven.